

nantslov til Udbetaling af en saadan Forhøielse. Der kan anføres en lang Række af Exempler paa dette Forhold. Det er altsaa klart, at Landsthingsudvalgets Fortolkning lige saa lidt deles af Regeringen som af nogen af Statsrevisorerne.

Paa den anden Side er det ogsaa øiensynligt, at der ikke af det foreliggende Materiale kan udfindes nogen Rettesnor, som Regeringen kan ses at have fulgt med Hensyn til Benyttelsen af den midlertidige Finantslov. Som Mod sætning til Exemplet fra Landpostvæsenet skal anføres Følgende: Under Kommunitetet var Kontoen for Understøttelser til forskjellige Studerende foreslaaet forhøiet med 13,120 Kr., hvilket var billiget af begge Thing. Forholdets Sammenhæng var altsaa det samme som ved Landpostvæsenet, dog at der ingenlunde som ved dette var nogen jævnlig Praxis for Kontoens Forhøielse; en saadan var ikke sket siden 1875 og da kun ved en Forøgelse af Portionernes Størrelse, medens deres Antal indskrænkedes. Disse nye Understøttelser ere imidlertid komne til Udbetaling. Hvor paa beror denne Forskjel i Fremgangsmaaden? Det kan da ikke ligge i, at Landpostvæsenet fra Begyndelsen af er udviklet ifølge Folkethingets Ønske; Forskjellen træder ogsaa frem paa mangfoldige andre Punkter. I det Hele taget synes Kultusministeren at have nærmet sig mest til den af Landsthingsudvalget opstillede Fortolkning, om end langt fra fuldt ud. Veilighedsvis have nogle af Ministrene givet nogen Veiledning til Bedømmelse af deres Fremgangsmaade i Svarskrivelser til vedkommende Statsrevisorer; men den Opfattelse, som disse Svar angive, er indbyrdes meget forskjellig. Da disse Skrivelser ere ret karakteristiske, skulle vi nærmere dvæle derved.

I Statsrevisorerens Betænkning (Side 316 og 324) findes Uddrag af Skrivelser fra Krigs- og Marineministeren, hvori denne udtaler, at de i Genhold til den midlertidige Finantslov afholdte Udgifter ere saadanne, som man forment at

kunne betegne som „løbende“, enten fordi ligværende Bevillinger i en Række vare blevne givne uden Afbrydelse, eller fordi de paagjældende Arbejder nærmest maatte henregnes til almindelige Vedligeholdelsesarbejder eller vare bestemte til Fortættelse af tidligere bevilgede Arbejder og Anskaffelser. Desuden har man afholdt paa forventet Tillægsbevilling en Del Udgifter, der skjønnes saa paatværgende nødvendige, at man ikke kunde finde det forsvarligt at afvente Bevilling ved ordentlig Finantslov.

Statsrevisorerne Høgsbro og Hørup erklære sig (Side 317) i Meget enige med denne Krigs- og Marineministerens Opfattelse i dens Almindelighed, men antage med Hensyn til Gjennemførelsen, at Ministeriet paa flere enkelte Udgiftsposter er gaaet ud over den rette Grændse, og at det navnlig har gjort en videre Brug af forventede Tillægsbevillinger, end det under de givne Forhold var forsvarligt.

I Betænkningen (Side 128) foreligger en Udtalelse fra Justitsministeren, der gaar i en anden Retning. Paa Foranledning svarer Ministeren, at „Understøttelsen til Overlærer Kaalund er, ligesom alle de andre nye Understøttelser for Finantsaaret 1881—82, udbetalt i Genhold til Lov af 30te Juni 1881 om Forlængelse af den ved Lov af 31te Mai f. A. givne Bevilling, idet Understøttelsen blev vedtagen saavel af Folkethinget som af Landstinget“. I Regnskabsoversigten betegnes Posten som „bevilget af Rigsdagen“. Det skal herved bemærkes, at den paagjældende Understøttelse ikke fandtes paa det oprindelige Finantslovsforslag, hvortil den midlertidige Lov henviser, og den er ikke bleven søgt ved Tillægsbevillingsloven, hvor dog en stor Mængde Understøttelser af lignende Bessaffenhed bleve søgte og givne. Det synes saaledes at være Justitsministerens Mening, at den midlertidige Finantslov hjemler nye Udgifter, der end ikke fandtes paa det oprindelige Finantslovsforslag, men senere ved Ændringsforslag indkom derpaa, samt at hvad hvert af Thingene have stemt